

JAYE FORD

BEN JE AL BANG?

Een literaire thriller
voor de lezers van
Nicci French
en SJ Watson

JAYE FORD
BEN JE AL BANG?

1

‘Dan bel ik je morgen weer, lieverd.’

‘Oké, mam,’ zei Cameron.

Liv glimlachte vluchtig toen ze het mobieltje in haar tas deed en de harde tikken van haar hoge hakken hoorde echoën in de stille parkeer-garage. God, wat miste ze hem.

Ze liep over de verlichte voetgangershelling naar de duisternis van de derde verdieping. Even bleef ze weifelend staan. Vanmiddag was het hier druk geweest, maar nu was het over halfacht en stonden er bijna geen auto’s meer. De garage was een naargeestige, donkere grot geworden. Vloeren en plafonds die bestonden uit enorme platen beton, brede pilaren, poelen zwak licht onder tl-buizen. De metalen rasters rond de lampen herinnerden haar eraan dat er mensen waren die het leuk vonden om ze kapot te gooien. Ze haalde de sleutelbos uit haar jaszak, stak de sleutel van haar auto als een dolk naar voren en ging op weg.

Haar auto stond helemaal achterin. Ze moest langs vijf rijen dubbele parkeerplaatsen om er te komen. Ze liep met een grote boog om een eenzame bestelwagen in de tweede rij en hield hem in de gaten tot ze hem was gepasseerd.

Alles in orde. Gewoon doorlopen, Liv.

Hoe meer het licht verflauwde, hoe verder weg de verkeersgeluiden van de straat klonken, hoe sneller ze ging lopen, voor zover haar Italiaanse pumps van slangenleer dat toelieten. Ze had de schoenen nog uit de tijd dat ze haar geld aan frivool schoeisel kon uitgeven, maar zowel de pumps als haar kokerrok waren niet geschikt voor snelwandelen en haar naaldhakken lieten een scherp staccato getik horen dat vanaf de vloer terugkaatste. Op een van de andere etages klonk een knal, zo hard

als een gewerschot. Ze schrok er zo van dat ze bijna haar enkel verzwikte en de adrenaline voelde tintelen in haar vingers.

Dat was alleen maar een autoportier, Liv. Geen paniek.

Een tiental echoënde stappen verder de schemerige ruimte in vertraagde ze haar pas weer omdat ze de haartjes in haar nek overeind voelde komen.

Er had zich iets bewogen.

Daar, bij de pilaar naast haar auto.

Ze tuurde naar de beschaduwde plek. Nee. Ze moest het zich verbeeld hebben. Ze keek angstig om naar de helling. Dat deel van de garage leek hiervandaan bijna overdreven fel verlicht en gaf haar het gevoel door de duisternis te worden opgeslokt. Beneden werd een motor gestart. Ondanks de dikke laag beton tussen haar en die auto, voelde het alsof hij dwars door de vloer zou kunnen schieten om haar te verpletteren.

Ze liep snel weer door, met korte stappen, op haar voorvoeten, en deed haar best om geen schoen te verliezen of door haar enkels te gaan. Ze richtte de sleutel op haar auto, hoorde het piepje, zag de achterlichten oplichten en slaakte inwendig een zucht van verlichting. Ze voelde zich nu een beetje mal dat ze zo gehaast liep, maar haar benen leken zelf te bepalen wat ze moesten doen. Ze stelde zich voor hoe ze zo dadelijk met een vaartje de garage uit zou rijden.

Ze strekte haar arm toen ze de bumper rondde. Ze zag zichzelf weer spiegeld in de ruit van het zijraampje toen ze naar het handvat van het portier tastte. Opeens zag ze achter zich iets bewegen.

En toen werd er een hand voor haar mond geslagen.

Wat er daarna gebeurde, ging zo snel dat ze nergens aan kon denken. Een arm klemde zich rond haar borst. Vingers knepen in haar bovenarm en drukten die tegen haar lichaam. Knieën duwden tegen de achterkant van haar dijbenen. Ze werd achteruit getrokken. Haar pumps schraapten over de vloer.

Ze wilde gillen, maar kon haar mond niet openen vanwege de druk van de hand die haar lippen plette. Wanhopige, gesmoorde, hikkende geluiden bleven steken in haar keel. Angst gierde door haar lijf.

Toen sprak hij.

‘Jij bent van mij, hoer.’

Hij zei het in haar oor. Het klonk gedempt, alsof er iets voor zijn mond zat. Niet boos. Niet paniekerig. Doelbewust.

In een flits zag ze het lieve, sproetige gezichtje van de achtjarige Cameron en het was alsof er in haar binnenste een knop werd omgedraaid.

Ze kneep haar hand rond de sleutelbos, voelde de lange, smalle staaf van het autosleutelkje uit haar gebalde vuist steken en stak toe. De punt raakte iets zachts dat niet meegaf. Ze hoorde een grom en voelde een schokje door het lichaam van haar aanvaller gaan. Ze stak hem nog een keer en bleef steken tot ze de druk van een van zijn knieën tegen haar benen voelde afnemen. Ze plantte haar voeten stevig neer en stootte met haar elleboog zo hard mogelijk naar achteren. Toen de man wankelde, draaide ze zich naar hem om en stompte hem met haar andere vuist. Ze richtte zo hoog mogelijk. Haar knokkels raakten het zachte deel van zijn keel. Zijn hand vloog weg van haar mond.

Ze was nu niet bang meer. Ze voelde helemaal niets. Het enige wat ze wilde, was zich uit zijn greep bevrijden. Ze bleef hem steken met haar sleutel, terwijl ze met haar andere vuist keer op keer toestootte.

Hij liet niet los, maar had haar niet meer zo strak vast.

Als ze de tijd had genomen om na te denken, had ze hem van zich afgeduwd en was ze ervandoor gegaan, maar ze dacht niet na en ze ging er ook niet vandoor. In plaats daarvan stompte ze hem nu zo hard mogelijk in zijn buik. Het was een goed gerichte stoot met de hand waarin ze de sleutel vasthield en hij deed wankelend een stap achteruit.

Een tweede kans om te vluchten, maar nu zat er een withete waas van razernij achter haar ogen. Haar spieren herinnerden zich dingen waarvan ze zich niet bewust was en haar andere vuist liet er een linkse op volgen. Ze raakte hem in zijn middenrif. Alle lucht stroomde uit zijn longen. Ze schopte de ene schoen die ze nog aanhad van haar voet, hief haar handen op in een bokshouding en toen hij zijn hoofd oprichtte, stootte ze toe met een rechtse hoek.

Pijn schoot door haar hand. De man wankelde. Ze zag dat hij helemaal in het zwart was. Zwarte kleding, zwarte handschoenen, zwarte bivakmuts. Dit was geen spontane aanval. Hij had het gepland. Hij had zich erop gekleed. Hij had in het donker op haar staan wachten.

‘Vuile klootzak!’ Ze vloog op hem af.

Ditmaal was hij erop voorbereid. Het was meer een geluid dan pijn

toen zijn vuist haar raakte, het geluid van de botsing van twee treinen in haar hoofd. Ze viel tegen haar auto. Hij begon haar te slaan, links, rechts, en graaide naar haar. Hij drukte haar tegen de auto en rukte aan haar kleren. Ze was niet in staat haar handen op te tillen om zich te verdedigen, om haar gezicht te beschermen. Hij hijgde onder de bivakmuts en de geur van zijn zweet drong in haar neus. Ze draaide haar hoofd opzij, haalde zo diep mogelijk adem en begon te gillen.

Ze zag het dak van de auto niet toen haar hoofd ertegenaan smakte. Ze voelde alleen de krak in haar nek toen haar hoofd zijwaarts op het koude, harde metaal neerkwam...

2

Liv lag op haar zij. Op een harde, koude oppervlakte. Ze rook rubber en uitlaatgassen. Haar gezicht deed pijn. Haar hand ook. Iemand zei haar naam.

Ze deed één oog open, keek door de waas van het haar dat over haar gezicht viel en zag dat ze op beton lag en naar de onderzijde van een auto keek. Misschien haar eigen auto. Dat kon ze aan de wielen en de uitlaatpijp niet zien.

Ze voelde een warme hand op haar arm. Meteen schoot ze overeind. Ze zag alles wazig en was helemaal duizelig. Er was erg weinig licht, maar ze zag de onmiskenbare gedaante van een man die op zijn hurken naast haar zat. Een beer van een vent.

Haar vechtersinstinct vlamde weer op. Ze zette haar handen achter zich en schopte naar hem. Ze raakte hem in zijn ribben. Hij wankelde, maar wist zich overeind te houden. Ze schoof razendsnel achteruit. Haar blote hielen schraaptten over het ruwe beton en ze schaafde haar handen, maar bleef schuiven tot ze een autoband tussen haar schouderbladen voelde. Ze hief haar hand op als een stopteken. 'Blijf waar je bent.'

Hij hief beide handen op en sprak. Ze begreep niet wat hij zei en vroeg zich af of hij wel Engels sprak. Zijn donkere haar was zo kort dat het bijna stoppeltjes waren en zijn ogen leken op twee zwarte holtes in zijn gezicht.

Hij sprak weer. Ze probeerde zich te concentreren.

'... Daniel Beck. Ik werk schuin tegenover je.'

Wie? Wat? Haar borst ging op en neer. Haar hand deed vreselijk pijn.

'Livia?' Zijn overhemd was lichtblauw en zijn stropdas gestreept. Hij droeg een stropdas.

Ze likte aan haar lippen. 'Ja?'

'Ben je gewond?'

Ze wist het niet, ze kon er niet over oordelen. Ze hield haar hand nog steeds opgeheven, de man van zich af houdend, maar haar hele arm trilde nu. Ze bracht haar hand naar haar onderlip. Die was kleverig nat. Ze had haar andere hand, die zo'n pijn deed, achter zich rond de wielkast geklemd en toen ze die losliet, schoot er een vlammeende pijn door haar middelvinger. Ze keek ernaar en liet hem toen aan de man zien. 'Ik heb mijn vinger gebroken.'

De vinger was vervormd en al helemaal gezwollen rond de middelste knokkel. Zonder antwoord te geven legde hij zijn colbertje over haar benen. O, jesus. Haar rok was tot aan haar kruis opengereten en ze zat met haar blote benen gespreid. Godzijdank had ze haar ondergoed nog aan. Zo ver was die in het zwart geklede ploert niet gekomen.

'Ik zal een ambulance bellen,' zei hij.

'Ik heb mijn vinger gebroken toen ik hem een kaakslag gaf.'

Hij haalde een telefoontje uit de borstzak van zijn overhemd en tikte op het scherm. 'Je hebt geluk gehad. Het had veel erger kunnen zijn.'

'Het was een schitterende rechtse hoek.'

Hij keek haar aan.

'Ik heb hem heel hard geraakt. Hier, hier en hier.' Met haar goede hand wees ze naar haar wang, ribben en middenrif. 'Als ze die schoft te pakken krijgen, kan de politie hem identificeren aan de hand van de blauwe plekken.' Het deed haar goed om zo'n stoere houding aan te nemen. Het voelde als vroeger. De stoere praatjes stonden volkomen los van de kolkende emoties die in haar woedden.

De man keek een beetje verbaasd. Er verscheen een kleine frons tussen zijn wenkbrauwen en een paar seconden zei hij niets. Toen wendde hij zich af om te bellen.

Liv streek het haar uit haar gezicht en keek om zich heen. Ze was nog duizelig en verward, maar zag dat ze nog in de parkeergarage was en dat ze tegen haar eigen auto geleund zat. De garage zag er precies zo uit als toen ze erdoorheen was gelopen: schaduwen, pilaren en steeds zo'n poel zwak licht. Hoelang had ze hier gelegen? En waar was die vuile schoft?

'Misschien wil je iets gerieflijker zitten?' vroeg de man terwijl hij zijn mobieltje weer in zijn zak deed. 'Denk je dat je kunt lopen?'

Hij legde zijn hand rond haar elleboog, maar ze sloeg hem weg. Twee minuten geleden had ze nog gedacht dat hij haar wilde vermoorden. Ze wilde niet dat hij haar aanraakte. Ze greep zich aan de auto vast en kwam moeizaam overeind. Rechtop was de man nog indrukwekkender. Liv was lang, maar hij was een kop groter. Hij was bovendien breedgebouwd en had massieve armen en schouders onder het overhemd. Ze bleef dicht bij de auto, trekkend aan de zoom van haar rok. Een mouw van haar jasje lag er half af en haar bloes was aan de voorkant opengescheurd. Ze trok aan de rafelige panden om haar kanten beha te bedekken. De man legde zijn colbertje rond haar schouders. Ze kon zich zijn naam niet herinneren en hield hem argwanend in de gaten terwijl ze het jasje voor haar borst dichttrok.

Hij zag blijkbaar hoe achterdochtig ze was, want hij hield een halve meter afstand tussen hen toen ze langs de auto schuifelde. Bij de achterbumper lagen allemaal spullen op de grond: haar tas, haar telefoon, haar zonnebril, haar digitale fotoestel, een lippenstift. Haar sleutels. Een van haar slangenleren pumps lag boven op haar schoudertas, de andere twee parkeerplaatsen verderop. Nu herinnerde ze zich alles weer, de hand op haar mond en de arm om haar borst. De herinnering benam haar de adem. *Jij bent van mij, hoer.* Ze stak haar hand uit om haar evenwicht niet te verliezen en kromp ineem toen haar gewonde vinger de auto raakte.

‘O, god,’ hoorde ze zichzelf zeggen. Haar stem had nu niets stoers meer.

Ze sloeg een hand voor haar mond. Ze wilde overgeven, maar er kwam niets. Ze boog zich voorover en probeerde diep adem te halen om van het duizelige gevoel af te komen. De man greep haar bij haar taille toen ze door haar benen zakte. Ze graaide naar zijn overhemd en voelde de harde spieren eronder, als een muur. Opeens rolden er tranen over haar wangen. Ze had ze verwacht, had ze achter haar oogleden voelen dringen sinds ze overeind was gekomen, maar ze had niet gerekend op de rauwe kreet die uit haar keel kwam noch op de onbeheers- te huilbui die erop volgde. Het was net alsof al het andere opgekropte verdriet van de gelegenheid gebruikmaakte om naar buiten te stromen. Zonder dat het haar bedoeling was geweest, klampte ze zich aan hem vast, met slappe benen, de stof van zijn overhemd verfrommelend in de

vuist van haar goede hand. Ze huilde met gierende uithalen. Hij bleef rustig staan en liet haar begaan tot het voorbij was.

Het duurde niet lang. Toen ze weer helder kon denken, schrok ze van zijn nabijheid. Ze kende hem helemaal niet. En ze wist niet wie hier nog meer was.

‘Waar is hij?’ Ze liet hem los.

‘Wie?’

‘De schoft die me heeft aangevallen. De man in het zwart. Is hij weg?’

‘Ik denk dat hij is gevlucht toen hij mij hoorde.’

Ze streek met de rug van haar goede hand langs haar ogen en neus en keek om zich heen om te zien of hij gelijk had.

‘Kom even mee naar de andere kant van de auto. Dan kun je erin gaan zitten.’ Hij deed het achterportier open en keek geduldig toe toen ze voorzichtig instapte en een pijnlijke bult aan de zijkant van haar hoofd betastte.

Hij zou haar niets doen. Dat had ze inmiddels wel door. ‘Hoe zei je dat je heet?’

Hij trok één mondhoek een fractie omhoog voordat hij antwoord gaf. ‘Daniel Beck. Ik werk op het kantoor schuin tegenover jou. We zien elkaar weleens in de gang.’

Echt waar? Ze kon zich er niets van herinneren. Toen begon haar iets te dagen. Een giechelende Teagan die had gezegd dat hij er in een kostuum net zo goed uitzag als in een leren jack. Daniel Beck. ‘Ja, ja. Sorry.’

‘Kan ik iemand voor je bellen?’

Wie zou hij moeten bellen?

‘Ben je getrouwd?’

‘Nee.’

‘Heb je een partner? Een vriend?’

‘Nee.’

‘Je zakenpartner dan? Kelly? Wat is haar nummer?’

Ze zag Kelly voor zich, het gezicht dat ze al sinds haar vijfde kende – de groene ogen en de aanstekelijke glimlach. Kelly en Jason verdienden het niet om alweer lastiggevallen te worden met haar treurige leven. Ze haalde diep adem. Vooruit, je kunt dit best zelf. Een pijnlijke hand en een bult op je hoofd. Daarvoor hoeft je ze echt niet lastig te val-

len. Ze kamde met haar vingers door haar plakkerige haar en bewoog haar lippen over elkaar alsof ze ze gestift had. ‘Ja, dat is Kelly, maar bel haar maar niet. Ik red me wel. Ik heb alleen maar een beetje pijn in mijn hand.’

Op hetzelfde moment flitsten er blauwe en rode zwaailichten door de parkeergarage.

3

Livs hele gezicht deed nu pijn en haar hand voelde als een bowlingbal met een hartslag. Ze zat nog steeds op de achterbank van haar auto. De agent die ernaast stond droeg een uniform, maar zag eruit als zestien. Ze keek over haar schouder naar de donkere pilaar aan de andere kant van de auto. 'Kunnen we dit soms ergens anders doen?'

'Maakt u zich geen zorgen, mevrouw Prescott. U bent bij ons volkomen veilig.'

Een jochie met jeugdpuistjes stond garant voor haar veiligheid.

Ze keek langs hem heen of ze Daniel Beck zag. Hij stond met een oudere agent te praten en wees naar de voetgangershelling. Ze had de indruk dat hij het jonge agentje met gemak zou kunnen optillen om hem vervolgens naar de andere kant van de garage te gooien. Dát gaf haar pas een veilig gevoel.

'Zijn er mensen van wie u weet dat ze u kwaad zouden willen doen?' De jongen hield zijn pen boven zijn notitieboekje alsof hij verwachtte dat ze met een hele lijst namen zou komen.

'Wat? Nee.'

'De meeste geweldplegingen worden verricht door mensen die aan het slachtoffer bekend zijn,' zei hij alsof hij over die statistieken een proefschrift had geschreven. 'Is er echt niemand in uw leven die u kwaad zou willen doen?'

Ze bracht haar vingertoppen naar de groeiende zwelling op haar jukbeen. De man die haar had aangevallen, had in het donker op haar staan wachten en toen haar hoofd tegen het dak van de auto geslagen. 'Ik ken niemand die zoiets zou willen doen.'

'U zei dat u gescheiden bent.'

'Ja.'

‘Heeft uw man zich tegenover u ooit gewelddadig gedragen?’

‘Nee.’ Woedend was niet synoniem met gewelddadig.

‘Van wie is het initiatief voor de echtscheiding uitgegaan?’

Ze wendde haar gezicht af. Dat ging hem geen barst aan. ‘Dat mensen gaan scheiden wil niet zeggen dat ze elkaar geweld willen aandoen.’

‘Helaas komt dat wel vaak voor, mevrouw Prescott.’

Ze draaide haar hoofd weer naar hem toe. Ze voelde zich weer miselijk worden. ‘Jezus.’

Een schaduw viel over hen heen. Daniel Beck.

‘Zo is het wel genoeg,’ zei hij tegen de agent.

‘Ik heb nog een paar vragen.’

‘Die kunt u voor later bewaren.’ Het was geen voorstel, maar een bevel. Liv keek dankbaar naar hem op.

Het knulletje knikte. ‘Iemand zal morgen contact met u opnemen, mevrouw Prescott.’

Hij liep weg. Daniel leunde met zijn arm op het dak van de auto. ‘Gaat het een beetje?’

Nee, het ging helemaal niet. Er trilde iets diep in haar lichaam, alsof haar organen nog nasidderden van de doorstane angsten en er welden steeds tranen op die onder haar wimpers vandaan over haar wangen rolden. ‘Ik wil hier weg.’

Hij keek naar de agenten. ‘Gaat het nog lang duren?’ vroeg hij. Na een onverstaanbaar antwoord, boog hij zich weer naar haar toe. ‘De ambulance komt zo.’

‘Ik wil niet naar het ziekenhuis. Ik wil naar huis.’

Daniel negeerde dat. De ambulance kwam aanrijden. Daniel liep hem tegemoet, wachtte tot er een verpleegkundige uitstapte en wees toen eerst naar Liv en daarna naar zijn eigen gezicht en hand.

Hij was er blijkbaar aan gewend met de politie en andere hulpdiensten om te gaan. Voor welk bedrijf werkte hij ook alweer? Ze kon het zich niet herinneren, maar was blij dat hij vanavond nog laat op kantoor was geweest, en dankbaar dat hij dit allemaal voor haar regelde. Het gaf haar de gelegenheid een beetje tot rust te komen. Ze moest zich beter voordoen dan ze zich voelde als ze wilde voorkomen dat ze haar naar het ziekenhuis zouden brengen.

De verpleegkundige scheen met een zaklantaarntje in haar ogen,

betastte haar schedel en deed haar krimpen van de pijn toen ze haar gewonde vinger onderzocht.

‘Ik ga niet naar het ziekenhuis,’ zei Liv.

‘U hebt misschien een hersenschudding en er moeten röntgenfoto’s van uw hand worden gemaakt.’

Liv stapte uit de auto. ‘Nergens voor nodig. Ik voel me best.’ Eerlijk gezegd voelde ze zich helemaal niet best. Het bloed steeg naar haar hoofd en ze moest zich aan het portier van de auto vastgrijpen om over-eind te blijven.

De verpleegkundige pakte haar elleboog. ‘Mevrouw Prescott, luister even naar me. Ik ga mijn spullen weer in de auto leggen en u gaat er onderhand goed over nadenken of u echt niet naar het ziekenhuis wilt.’

De jonge agent liep om de auto heen, raapte haar spullen op en deed ze in een grote, witte vuilniszak. Bij de helling stonden wat mensen te kijken. Iemand met een aktetas, een paar sloom kijkende tieners, een dikke man. Liv begon regelmatig en diep te ademen toen ze Daniel weer zag aankomen.

‘Wat is het probleem?’

‘Er is geen probleem. Ik wil alleen maar naar huis.’

Hij knikte alsof ze een idee in de groep had gegooid. ‘Je was buiten westen toen ik je vond. Er moet een dokter naar je kijken.’

Liv kon inmiddels haar gezwollen wang zien als ze naar beneden keek. Hij had gelijk, er moest een dokter naar haar kijken. Het probleem was het ziekenhuis. Ze hief koppig haar kin op en keek hem aan.

Hij negeerde haar stoïcijnse houding. ‘Iemand heeft je verwond, Livia. Het zou jammer zijn als je het nog erger liet worden door je wonden niet te laten verzorgen. Je moet nog heel even sterk blijven. Kun je dat?’

Hij klonk als haar vader. Dat gaf voor haar de doorslag. ‘Ja.’

‘Goed zo. Kun je lopen?’

Hij bleef vlak bij haar toen ze op wankelende benen naar de ziekenauto liep. Ze had het gevoel dat haar hoofd eraf zou vallen als ze zich te snel bewoog, maar stapte op eigen kracht in en reikte Daniel zijn colbertje aan. In ruil daarvoor gaf hij haar zijn visitekaartje. Ze wist niet waar ze het moest laten, dus hield ze het maar vast met haar gezonde hand.

Liv bofte. Het was een rustige maandagavond op de afdeling Spoedeisende Hulp. Ze hoefde maar twintig minuten te wachten.

Ze zat in de gang met een deken over haar kapotte kleding, geflankeerd door mensen die niet ziek of zwaargewond genoeg waren om meteen behandeld te moeten worden. De vrouw naast haar had een bleke, slapende kleuter op haar schoot. Een man tegenover haar drukte een bebloed T-shirt tegen zijn hoofd. Ze zag op de klok aan de muur boven hem dat het tien voor negen was. Misschien werkte hij vandaag niet over. Misschien kon ze hier weggkomen voordat haar naam iemand opviel en er telefoontjes gepleegd werden. Ze voelde zich goed genoeg.

Iemand heeft je *aangevallen*, Liv.

Een arts die er zo jong uitzag dat ze dat agentje van daarstraks zou kunnen daten, liet röntgenfoto's maken die bevestigden wat Liv al had vermoed: ze had geen hersenschudding. Alleen een fikse bloeduitstorting aan de linkerkant van haar gezicht en een voor boksers typerende verwonding aan haar rechterhand: een breuk in de tweede kootje van haar middelvinger. De gebroken vinger werd gezet en aan haar wijsvinger gespalkt, haar arm ging in een mitella, ze kreeg een recept voor pijnstillers en aanwijzingen waar de apotheek was en daarna werd ze aan haar lot overgelaten.

Ze droeg een ziekenhuishemd over haar kapotte kleren, liet haar onherstelbare jasje achter in de behandelkamer en liep weg, met wankele passen, halfblind vanwege de zwelling die zich steeds verder over de linkerkant van haar gezicht verspreidde en een beetje gegeneerd dat ze in ziekenhuiskleding op stilettohakken liep. In de apotheek stond een rij wachtenden, dus zocht ze een stoel op, ging zitten en dacht aan haar vader.

Ze wou dat ze aan zijn oude, gehavende keukentafel zat en een poosje naar zijn hese stem kon luisteren, maar dat kon niet omdat hij hier was, op een andere afdeling, en veel meer pijn leed dan zij. Hij had er niets aan als ze met haar gezwollen gezicht naar hem toe ging. Ze kreeg tranen in haar ogen toen ze hem in gedachten hoorde zeggen: *Stug doorgaan, meisje*. Dat zei hij altijd. Iets anders kende hij niet. *We zijn erop gebouwd*, Liv. Hij had dat zijn hele leven gedaan. Zij een jaar.

Goed, pap. Ik zal stug doorgaan. Ze droogde haar tranen met de muis van haar hand, zag de liftdeuren aan de overkant opengaan en

haar man naar buiten komen. Maar waarom is alles op het moment zo verrekte moeilijk?

Zijn gezicht was haar zo vertrouwd dat ze na alles wat ze had doorstaan automatisch een gevoel van opluchting kreeg, maar dat werd meteen verjaagd door het verdriet, de woede en de vernedering die ze nu steeds voelde als ze hem zag. Ze stond op en probeerde iets van de vechtlust van haar vader te tonen toen Thomas naar haar toe kwam.

Hij leek een beetje te zijn afgevallen en de grijze haren aan zijn slapen waren verdwenen. Het jonge ding dat nu zijn bed deelde, vond die zeker niet mooi. Liv streek met haar vingertoppen over haar gezwollen gezicht en voelde zich oud, lelijk en stuurloos.

‘Jezus, Liv, wat is er gebeurd?’ Hij raakte haar niet aan, maar boog zich naar haar toe om de schade beter te kunnen bekijken. Hij probeerde zich bezorgd te tonen, maar zijn houding was stijf en vormelijk, zoals ze de laatste tijd van hem gewend was.

Ze wendde de gewonde kant van haar gezicht af. ‘Het was me bijna gelukt hier weg te komen zonder je te zien. Hoe wist je dat ik hier was?’

‘Phil Dawson heeft me gebeld. Hij was naar de Spoedeisende Hulp geroepen en zag je naam op de lijst. Ik ben meteen gekomen.’

En moest ze daar dankbaar voor zijn? ‘Phil Dawson is mijn dokter niet. Hij had je niet mogen bellen.’

‘Je hebt gelijk, maar hij heeft nu eenmaal gebeld en ik ben hier nu. Wat is er gebeurd?’

Ze wilde zeggen dat het hem niks aanging, maar had geen fut om met hem te gaan bekvechten. ‘Toen ik uit mijn werk kwam, ben ik in de parkeergarage door iemand aangevallen.’

‘Ben je beroofd?’

‘Nee. Hij heeft niets gestolen.’

‘Hoe voel je je?’

Ze staaarde hem ongelovig aan. ‘Hoe denk je dat ik me voel, Thomas?’

Hij klemde zijn lippen op elkaar. ‘Ik bedoel de mitella. Heb je je arm gebroken?’

‘Nee, een vinger. Verder heb ik alleen blauwe plekken. Ik wil graag naar huis, dus als je het niet erg vindt...’ Ze pakte de vuilniszak met haar spullen.

‘Ik breng je wel even thuis. Geef me die zak maar.’ Hij stak zijn hand ernaar uit.

‘Nee.’ Ze hield de zak bij hem vandaan. Ze wilde niet dat hij haar wegbracht. Ze wilde niet in hun oude auto zitten en ze wilde niet horen wat hij zou zeggen van de eengezinswoning die ze met haar aandeel in de boedelverdeling had gekocht.

‘Doe niet zo raar.’

Hij deed een uithaal naar de zak. Ze schrok van het felle gebaar. In gedachten hoorde ze de vraag van het jonge agentje. *Heeft uw man zich tegenover u ooit gewelddadig gedragen?*

‘Is alles in orde hier?’

Liv keek om, zag Daniel Beck staan en deed een stap achteruit. Vergeleken bij de lange, gesoigneerde Thomas zag hij eruit als een zwaargewicht bokser die zich vermomd had als zakenman. Ze zag de vijandige houding die haar man aannam en deed nog een stap achteruit, bij hen beiden vandaan.

‘Is alles in orde, Livia?’ vroeg Daniel.

Het drong nu pas tot haar door hoe dit tafereel eruitzag: Liv, bont en blauw, met een verbonden hand, die met een man vocht om een vuilniszak, zo fel dat Daniel vond dat tussenkomst nodig was. Ze geneerde zich zo dat ze geen woord kon uitbrengen.

‘Ja, dank u,’ zei Thomas.

‘Livia?’ Daniel sprak heel rustig en zijn intentie was glashelder. Hij bedoelde niet ‘als alles in orde is, ga ik weg’, maar ‘ik ga niet weg tot jij zegt dat alles in orde is’.

Ze had geen idee waarom hij in het ziekenhuis was, maar was zo dankbaar voor de onverwachte steun dat ze het liefst op de grond was gaan zitten om nog een potje te huilen. ‘Ik... ik...’

‘Ken jij deze man?’ vroeg Thomas.

Daniel sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik heb de politie en ambulance voor haar gebeld. En wie bent u?’

‘Ik ben haar echtgenoot.’

Haha, goeie. Alsof hij het afgelopen jaar niet alles had gedaan om van die rol af te komen. ‘Nog wel, maar dat zal niet lang meer duren.’

Thomas deed weer een uithaal naar de zak en siste: ‘Jezus, moeten we dit hier uitvechten?’

Daniel deed een stap naar voren. ‘Livia is vanavond door iemand aangevallen. Ze heeft geen behoefte aan nog meer problemen. Misschien is het daarom beter als u vertrekt.’

Liv zette grote ogen op van verbazing. Het was lang geleden dat er iemand voor haar was opgekomen.

‘Ik breng haar naar huis,’ zei Thomas.

‘Nee,’ zei ze.

‘Doe niet zo verrekte koppig, Livia. Ik laat je niet in je eentje achter.’

Dat had hij een jaar geleden anders helemaal geen probleem gevonden.

‘Ze blijft niet in haar eentje achter,’ zei Daniel. ‘Mijn auto staat buiten.’

‘Heb jij iets met die vent?’ vroeg Thomas ongelovig.

Ze had wel honderd verschillende antwoorden op die vraag kunnen geven, maar ze ging liever weer zitten, met haar hoofd tegen de muur geleund, dan met hem te bekvechten. Wat ze nog liever wilde, was een stevige omhelzing waar ze kracht uit kon putten. Daar had ze Thomas altijd voor gehad, tot hij haar ervan had beschuldigd dat ze hem niet voldoende nodig had. Wat hij wilde, had hij bij een ander gevonden, en nu interesseerde het haar niet wat hij dacht. En Daniel wilde alleen maar helpen. Ze glimlachte dankbaar. ‘Dank je wel.’

‘Nou, als dat je het beste lijkt, Livia.’ Thomas viel altijd op die verdediging terug; als hij het ergens niet mee eens was, deed hij haar keuze af als domheid.

‘Dat lijkt me het beste, ja. Ga jij maar naar je zoon.’ O, Cameron. Haar adem stakte. Voor het eerst sinds zijn geboorte was Liv blij dat ze haar zoon vanavond niet zou instoppen en dat ze daarstraks nog even met hem had gebeld. Hij hoefde niet te zien wat zijn moeder was aangedaan. Ze stak haar hand uit en greep Thomas’ onderarm. ‘Vertel hem niet wat er gebeurd is. Nog niet. Dan gaat hij zich maar zorgen maken.’

‘Ik bepaal zelf wel wat goed voor hem is,’ zei hij.

Lees verder in *Ben je al bang?*

Eerste druk 2013

Oorspronkelijke titel *Scared Yet?*

First published in 2012 by Bantam, an imprint of Random House Australia Pty Ltd

Copyright © 2012 by Jaye Ford

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Holly Heard

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1371 9

ISBN e-book 978 90 325 1372 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.